

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Dity Řepkové, Ph.D., a přísedících Dagmar Klímové a Jaroslava Rejdy v hlavním líčení konaném dne 22. března 2024 v Brně,

takto:

Obžalovaný

R. R., narozený XXXXX, Ukrajina, ukrajinský státní příslušník, XXXXX, bytem XXXXX,
se zprošťuje

podle § 226 písmeno b) trestního řádu obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 24. 10. 2023 č. j. 1 KZV 40/2023-119 pro skutek, který měl dle podané obžaloby spáchat tím, že

dne 10. 6. 2023 okolo 19:40 hod., v Brně na asfaltovém chodníku, spojujícím zastávku městské hromadné dopravy Přístaviště a ulici Přístavní, při vzájemné potyčce s poškozenými N.Z., nar. XXXXX, M.D., nar. XXXXX, a E.D., nar. XXXXX, která započala v tramvaji č. 10, kde si skupina lidí, ve které byli i poškození, pouštěla nahlas hudbu a kouřila, kdy na nevhodnost jejich chování byli upozorněni právě ze strany obviněného R.R., a která pokračovala na zastávce MHD Brno, Přístaviště, kde po vystoupení poškození na obviněného R.R. počkali a následně jej údery pěstí fyzicky napadli, kdy v napadání po chvíli přestali, načež se všichni postupně přesunuli právě na asfaltový chodník spojující zastávku MHD Přístaviště a ulici Přístavní, kde došlo k opětovnému fyzickému napadení - údery rukou, obviněného, který již v rámci vzájemné potyčky vytáhl pravou rukou, z pravé boční sít'ované kapsy batohu, svůj nůž značky SOLOGNAC 5Cr15 s pevnou čepelí o délce 10 cm a tímto nožem zaútočil na těla poškozených N. Z., M. D. a E. D., čímž způsobil:

- N.Z. smrt způsobenou jednou bodnořeznou ránou, nacházející se na břiše, mírně vlevo do střední čáry a jdoucí směrem zepředu dozadu, mírně shora dolů a zprava doleva, která pronikla do dutiny břišní, se vznikem smrtelného krvácení v důsledku poranění dolní duté žíly a levé společné kyčelní tepny a v blízkosti bodné rány tři povrchové nezávažné škrábancovité oděrky či řezné ranky, které vznikly nejspíše nekoordinovaným působením ostrého předmětu tahem a tlakem na povrch těla v místě vzniku ran,
- M.D. bodně řeznou ránu zad, v oblasti lopatky (pod levou lopatkou), délky cca 5 cm, zasahující přes kůži, podkoží a svalstvo k lopatce, s vytvořením krevní kapsy o velikosti 5x6 cm v podkoží a řeznou ránu břicha - na levé přední straně břicha, o délky 1,5 cm, šířky 0,1mm, zasahující měkce do kůže, vzniklou tečným kontaktem s ostrým předmětem, kdy obě poranění mohla vzniknout i při čelně čelní poloze dvou osob,
- E.D. jednu bodnořeznou, či řeznou ránu v horní třetině malíkové hrany levého předloktí, orientovanou šikmo, délky 1,8 cm, sahající do podkoží, a dále majetkovou škodu M.Z., nar. XXXXX, spočívající v nákladech spojených s pohřbem zesnulého ve výši 48 815 Kč a poškozené společnosti Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČ: 411 97 518, se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, dosud vyčíslenou škodu ve výši 322 807 Kč a poškozené společnosti Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky, IČ: 471 14 304, se sídlem Vinohradská 2577/178, Praha 3, dosud nevyčíslenou škodu,

přičemž si musel být vědom, že poškozeným může způsobit svým jednáním poškození životně důležitých orgánů jako jsou tepny a žíly, a že takto může způsobit zranění či smrt, a pro případ, že je způsobí, byl s tímto následkem srozuměn,

tedy

měl jiného usmrtit a jinému ublížit na zdraví,

čímž měl spáchat

zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku a přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku,

nebot' v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odstavec 3 trestního řádu se poškození manželé M.Z., nar. XXXXX a P.Z., nar. XXXXX, oba bytem XXXXX, Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČ: 411 97 518, se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, a M.D., nar. XXXXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX, odkazují se svým nárokem na náhradu škody či nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Obžalobou státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně dne 24. 10. 2023 č. j. 1 KZV 40/2023-119, bylo obžalovanému R. kladeno za vinu spáchání zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

2. Obžalovaný **R. R.** vypověděl, že bydlí na ubytovně a pracuje pro firmu XXXXX. Do České republiky přicestoval prostřednictvím společnosti XXXXX. Do České republiky přicestoval v lednu 2022, nebylo to poprvé. Smlouva u zaměstnavatele se uzavírá vždy na rok a momentálně ji má platnou pro rok 2024. Na Ukrajinu se zatím neplánuje vrátit, není tam práce a je tam drahé. V ČR vydělává peníze, které posílá rodičům a bratrovi na Ukrajinu. V ČR nemá nikoho z rodiny ani přítelkyni. Jeho měsíční příjem se v průměru pohybuje mezi 23 500 a 24 000 Kč. Nemá žádné finanční rezervy, jelikož většinu příjmu posílá na Ukrajinu. Má vystudovanou Charkovskou národní dopravní univerzitu, kde získal titul inženýr kybernetik. Než začala velká krize na Ukrajině, tak pracoval ve svém oboru, než firma zkrachovala. Rodina žije v Charkově. Je svobodný a děti nemá. S ničím se neléčí a psychické problémy nikdy neměl. Neužívá návykové látky a nebyl nikdy trestně stíhán.
3. K podané obžalobě se vyjádřil v tom smyslu, že se jednalo o vynucenou sebeobranu. Nechtěl nikoho zranit nebo se někoho dotknout. Že někoho nožem zasáhl, nevěděl. Dozvěděl se to až od policie. K věci samé uvedl, že se s několika přáteli rozhodli jet na festival ohňostrojí. Asi v 17.00 hodin vyjeli z ubytovny tramvají č. 2, u hlavního nádraží přestoupili na tramvaj č. 10. V tramvaji byl klid do doby, než tam nastoupila skupina mladých lidí. Hluk byl čím dál silnější a silnější, muzika hlasitější, křičeli, začali se houpat na držadlech. Pak se objevil nějaký kouř, neví odkud, a když byl hluk už nesnesitelný, opravdu hodně silný, otočil se a požádal je, aby byli trochu tišší. Řekl: „Kluci, tiše.“ Trochu ztichli, ale od skupinky slyšel směrem k němu nadávky „pičo, kurva, buzerante“. Když se otočil, tak se na něho dívali nepřátelsky, ale nerozuměl, co říkají. Na lidech šlo vidět, že jim to vadí, ale seděli a mlčeli. Když dojeli na místo, tak vystoupil s přáteli dveřmi vzadu a ta hlučná skupinka vystoupila dveřmi před nimi. Ta skupina se zastavila, že museli jít kolem nich. Jiná cesta kolem nevedla. Šli kolem nich, blíže k tramvajovým kolejím a ta skupina mu začala něco říkat, neví, co přesně. Museli projít kolem skupinky. Několik lidí z té skupinky se snažilo k němu dostat, jeho přátelé jim zahradili cestu. Šel dál do kopce, když uslyšel „chlope, chlope“. Když se otočil, objevil se před ním u plotu muž v masce, v kapuci a celý v šedém. Ten muž byl výše ve svahu. Pamatuje si tři lidi. Zleva byl muž v kapuci. Před ním byl urostlý muž s tetováním v bíločerném tričku a ten třetí byl trochu za ním. Nic neříkali a rovnou mu dali pěstí. Ten zleva do levé části hlavy a ten druhý mu dal pěstí zprava do oblasti ucha. Pokusil se je odstrčit, ale začali ho mlátit ještě silněji. Během útoku nekřičel, jelikož po pár úderech do hrudníku se mu těžko dýchalo. Na útěk se nedal, jelikož ho obklíčili a měl těžký batoh. Nedali mu možnost útěku. Neví, kolik bylo celkem úderů, ale když se je pokusil odstrčit, tak potom ho bili silněji. Poté ho povalili na zem. Upadl na kolena a na ruku, odřel si koleno a ruku. Když se pokusil pohnout, vstát, začali ho bít ještě silněji. Snažil se krýt. Kryl si rukou oblast očí a nosu. Dostával údery do ucha, zátylku, brady a hrudníku. Pak mu začalo hučet v uších, měl mžítiky před očima. Už sotva rozlišoval siluety před sebou. Cítil, že ještě chvíli a může ztratit vědomí. Cítil se hrozně, protože oni ho mohli zabít. Měl strach, že ho můžou shodit z toho srázu. Úderů bylo více než 10. Byly směřovány na celou hlavu, zátylek, ucho, bradu a hrudník. Nejcitelnější bolest byla v oblasti levého spánku a pravého ucha, ale obecně cítil tupou bolest celé hlavy. Přemýšlel, jak je může vylekat a uvědomil si, že má v boční kapse batohu nůž na sýr a maso. Napadlo ho vytáhnout nůž, aby se vylekali. Prudce vstal, trochu je odstrčil, a přitom se kryl levou rukou. Pravou rukou vytáhl nůž, otevřel pouzdro a párkrát švihl nožem ze strany na stranu před sebou, aby upoutal pozornost. Než vstával, tak ležel ve svahu na svém batohu. Nožem švihal během toho, když vstával. Bylo to všechno v jeden moment. Měl pocit, že útočníci během máchání nožem museli být trochu dál od něho, když je odstrčil. Počítal s tím, že když máchne nožem, tak budou dále od něho, nikoho nezraní a útočníci se zaleknou. Potom za pár sekund uslyšel křik. Dal ruku dolů, podíval se a už u něj nebyli. Překvapilo ho, co tam bylo za hluk a křik, protože necítil žádný odpor, jak švihal nožem. Podíval se na ruce, na nich krev nebyla. Prohlédl si i nůž, ale na něm nic neviděl, protože rukojeť i ostří jsou černé a už se stmívalo. Vrátil nůž zpátky do pouzdra, do kapsy, rozhlédl se. Neviděl blízko nikoho ze svých známých. Rozhodl se, že nepůjde nahoru,

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

protože se nechtěl znovu dostat do konfliktu. Šel se podívat dolů na zastávku, jestli tam nejsou jeho kamarádi. Na cestě dolů, když ještě nebyl u zastávky, k němu přiběhl policista. Když s ním vyšel nahoru, bylo tam 5–6 policistů a chtěli vidět obsah batohu. Když uviděli nůž, odvezli ho na policejní stanici. Až na policejní stanici se dozvěděl, co se stalo. Když se dozvěděl, že jeden z útočníků zemřel, tak se cítil hrozně. Chtělo se mu zvracet.

4. Poškozený E.D. vypověděl, že N.D. a M.D. jsou jeho kamarádi. N. znal asi tři roky přes svého bratra a M. zná přes N.. V ten den byli s M., N. a dalšími kamarády na Dominikánském náměstí. Vypil asi 0,5 litru vodky a pivo. Cítil se v pohodě. Z Dominikánského náměstí jeli tramvají na ohňostroje. Bylo jich asi 15–16. V tramvaji se pustila hudba, zpívalo se a někteří kouřili. Kvůli tomu se pohádali s obžalovaným. Obžalovaný na ně začal řvát něco ukrajinsky. Nerozuměl mu, ale šlo poznat podle hlasu, že je agresivní. Ukazoval na N. sevřenou pěstí. Vystoupili společně s obžalovaným z tramvaje. Obžalovaný byl před nimi. Skupinka s obžalovaným byla o čtyřech lidech a ostatní se nezapojovali. Obžalovaný se po vystoupení z tramvaje snažil dostat pryč a vůbec si jich nevsímal, oni ho pak napadli. Bylo to kvůli té hádce z tramvaje, jak je obžalovaný okřikl. Nebyl důvod pokračovat v hádce po vystoupení z tramvaje, ale už byli vyprovokováni a nechtěli si to nechat líbit. Nepamatuje si, jestli jim to N. řekl, ale věděl, že se to bude venku řešit. On, M. a N. napadli obžalovaného údery do obličeje. Potom viděl, jak N. je nad obžalovaným, který byl na zemi. K napadení došlo u zábradlí, kousek od zastávky. Těch úderů bylo víc než tři. Obžalovaný se nebránil. Jednu mu dal určitě sám, jednu M. a jednu N.. Když N. na obžalovaném klečel, tak mu jich dal asi víc. Trvalo to asi minutu a neví, jak se dostali na zem. V tu dobu už byl skoro nahoře na kopci. Nikdo jiný, než oni tři se do toho nezapojoval. Poté už viděl M., jak má bodnutí na zádech, tak šel za ním mu tu ránu podržet; potom šli k záchrance. Byl taky zraněn, má malou jizvu na předloktí. Neuvědomuje si, jak došlo k jeho zranění. Až po konfliktu mu někdo nahoře řekl, že mu krvácí ruka. Byl oblečený do černé mikiny a měl zakrytý obličej. Obličej si zakrýval kvůli tomu, aby nebyl vidět na kamerách, když napadli obžalovaného.
5. Poškozený M. D. vypověděl, že obžalovaného nezná. Znal hodně dobře N., E., D. zná chvíli. K věci uvedl, že než nastoupili do tramvaje, vypil asi tři piva. Tvrdý alkohol nepil. Nastoupili do tramvaje č. 10, kde se popíjelo a kouřilo. V půlce jízdy je okřikl obžalovaný. Mluvil ukrajinsky, takže mu nerozuměl. Stál k němu zády, ale pochopil, co na ně vyřvával, ukazoval pěstí, a že až vylezou z tramvaje, tak bude zle. Řekli obžalovanému, že na něho počkají venku. Z tramvaje vystoupili uprostřed a obžalovaný vzadu. Obžalovaný musel projít kolem nich. Když šel obžalovaný naproti nim, rukama poškozeného odžduchl. Na to reagoval tak, že dal obžalovanému ránu pěstí pod oko. Jednu ránu mu dal taky N. a E.. Obžalovaný na to reagoval tak, že se stavěl, šel dál a chtěl se bít. Ti jeho kumpáni ho drželi, aby toho nechal. Poté šli nahoru po cestě, kde to začalo znovu. N. stál naproti obžalovanému, sám stál ve svahu pod nimi. Obešel obžalovaného a dostal se mezi ně. Chytl N. kolem pasu a v tu chvíli ucítil, že ho něco štíplo do zad a N. pustil. N. chtěl odtáhnout, aby se na to vykašlali. Nejde mu do hlavy, kdy byl bodnut N.. Neviděl, jak obžalovaný vytáhl nůž. Krev N. na sobě neměl. Útok nožem byl první útok obžalovaného. Slyšel, že obžalovaný potom zahodil nůž a utíkal pryč. Nevěří tomu, že by N. klečel na obžalovaném a bil ho pěstmi.
6. Svědék P.S. vypověděl, že nastupoval do tramvaje č. 10 na Náměstí Rosického. Už tehdy byl v tramvaji velký hluk. Byla tam velká skupinka, která dělala hluk. Skupinka byla tvořena převážně Romy a mohla tvořit asi deset lidí ve věku 20–23 let. Byla tam hlasitá hudba a doslechl se, že se tam i kouřilo, ale on sám kouř necítil. Po vystoupení hledal svoje přátele, takže si okolí moc nevsímal, ale začal tam pomalu eskalovat konflikt mezi romskou skupinkou a obžalovaným. Nejprve byl konflikt slovní, ale postupně to eskalovalo v nějaké pěstní údery. Druhý konflikt se odehrál trochu dále od zastávky na chodníčku, který vede na most. Druhý konflikt se stal na tom chodníčku někde mezi mostem a zastávkou. Přišlo mu, že obžalovaný konflikt nechtěl a snažil se jít pryč. Jeden z romské skupinky přeskočil plot u toho chodníčku. Tím začal druhý konflikt, kdy svalil

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

obžalovaného na zem. Obžalovaný padl na záda směrem hlavou z kopce. Byla tam strkanice a pěstní souboj. Trvalo to ani ne minutu. Osobně neviděl, že by někdo někoho pobodal, ale viděl obžalovaného, jak si schovává nůž k pravému boku. Skupinka Ukrajinců šla zpátky na zastávku. Nechtěli ten konflikt dál rozpitvávat. V obou skupinách byli lidé, kteří se je snažili oddělit od sebe, ale byly tam asi čtyři osoby, které ten konflikt eskalovaly.

7. Svědék F.K. vypověděl, že jel s kamarádem tramvají č. 1 nebo č. 3 z hlavního nádraží na přístaviště. O pár zastávek dále nastoupila skupinka mladších lidí, jeden z nich byl zesnulý. Zpočátku bylo všechno v pořádku, pak začala ta skupinka lidí pouštět hudbu. Hudba zas tak nikomu nevadila, ale poté začali kouřit cigarety, dělat hluk. Lidé začali odcházet na dalších zastávkách, protože se jim to asi nelíbilo. Potom na ně obžalovaný začal křičet nějaká slova ukrajinsky, tomu nerozuměl. Zesnulý hned na to začal vykřikovat, ať jde ven a jdou si to vyřešit. Na přístavišti ta potyčka už nějak začínala, bylo tam více lidí a pošťuchovali se. Potom se přesouvali nahoru kolem zábradlí, tam se potyčka už vyhrtila. Byl tam obžalovaný, zesnulý a další dva mladí kluci, a ještě dva nejspíš přátelé od obžalovaného. Při potyčce se povalili všichni na zem a tam už vznikl zmíněný incident. Viděl pouze jedno bodnutí. V době, kdy obžalovaný bodl, tak zesnulý ležel na obžalovaném. Konflikt ukončili až policisté. Následně byly svědkovi předestřeny části jeho výpovědi z přípravného řízení, v nichž uvedl, že pádu obžalovaného předcházela úder pěstí do obličeje od poškozeného Z., přičemž následně na obžalovaného skočily tři osoby z té hlučné skupinky a na zemi následovaly další údery pěstí. Úderů bylo více než pět. Údery se snažili dávat všichni tři zmínění z hlučné skupinky. Obžalovaný kromě požd'uchování nikomu žádný úder nedal, ani nemohl. Byl na zemi proti třem. Jeden z těch tří osob byl poškozený D.. Svědek dále uvedl, že jeho výpověď z přípravného řízení je více autentická, tehdy si okolnosti lépe pamatoval.
8. Svědék D.K. uvedl, že v tramvaji nejel, ale byl přítomen potyčce, jelikož seděl nahoře na kopci. Protože vyhlížel přítelkyni, potyčky si moc nevnímal. Uvedl, že celý konflikt od vystoupení z tramvaje mohl trvat asi 3–4 minuty a poslední fáze konfliktu mohla trvat 2–3 minuty. Byl to konflikt dvou skupin, ale neví, kdo patřil do jaké skupiny. Jedna skupina byla romská. Nějaké ženy se snažily ty lidi rozdělit a pokřikovaly, ale marně. Viděl, že poškozený Z. vypadl z toho hloučku. Následně vstal. Celý ten incident na něho působil tak, že to bylo vyhrocené, nepříjemné, agresivní a nikdo by se do toho nechtěl dostat, ale neřekl by, že to bylo brutální.
9. Svědčce K.B. vypověděla, že zná obžalovaného dva roky. Je to velmi dobrý člověk a mají kamarádský vztah. K věci uvedla, že jeli tramvají, kde se skupina osob romské národnosti nechovala příliš dobře. Děvčata kouřila a chlapci křičeli. Obžalovaný bez jakékoliv agrese vstal a napomenul je. Když vystoupili na zastávce, tak na ně ta skupina čekala a začali bít obžalovaného. Ona se snažila se svými přáteli obžalovaného chránit, ale sama nikoho nebila. Snažili se je odtlačit. Z té romské skupinky je napadli tři muži. Napadli pouze obžalovaného. Následně byla čtena výpověď svědkyně z přípravného řízení, kdy uvedla, že vystoupili z tramvaje a chtěli jít na ohňostroje. Museli jít kolem romské skupinky, protože jiná cesta pryč nevedla. Když kolem nich procházeli, tak obžalovaný něco řekl směrem k té skupince, ale nerozuměla. Když to obžalovaný řekl, tak jeden z té skupinky udeřil obžalovaného pěstí. Vzala tedy obžalovaného a odtáhla ho pryč. Obžalovaný bez protestu svědkyni následoval. Po asi pěti metrech je tři muži dohnali a začali opět bít obžalovaného. Jeden z nich si nasadil masku. První z nich měl na sobě bílé tričko se vzorem, sportovní postavu a vysoký asi 170 cm. Zezadu měl vyholené vlasy a byl ve věku asi 25–30 let. Druhý útočník byl menší, stáří asi 35–40 let, byl tmavší pleti, měl černé vlasy, krátce oholené ze zadu a nahoře ostrůvek. Třetí útočník byl hubenější postavy a tmavší pleti, ve věku přibližně 25 let. Společně s krajany se snažila odtáhnout obžalovaného pryč a zabránit útočníkům v napadání obžalovaného. Obžalovaný se sám vydal po chodníku nahoru, směrem k přehradě. Tam ho dostihli dva útočníci. Potom k nim přiběhl i třetí a společně mlátili obžalovaného, který byl na zemi. Tam už nebyli jen tito tři útočníci, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

bylo jich víc. Byl tam i nějaký Čech, který se snažil obžalovanému pomoci. Mlátili obžalovaného pěstmi, nohama, vším.

10. Dále byly čteny výpovědi dalších svědků, kteří byli vyslechnuti již v přípravném řízení. Z nich soud zjistil následující.
11. Svědkyne K.Š. vypověděla, že 10. 6. 2023 v 19:11 hodin nastoupila do tramvaje č. 10 na zastávce Židovský hřbitov. Jela společně s kamarádkami směr zastávka Přístaviště. O několik zastávek dál nastoupila skupina s reproduktorem. Hudba hrála hodně nahlas. Když nastoupili, věděla, že budou problémy. Byla to skupinka asi o 10 lidech. Hudba bylo opravdu nepříjemně nahlas. K tomu tancovali, zpívali a popíjeli alkohol. Bylo to hrozné chování. S kamarádkami uvažovaly o tom, že z tramvaje vystoupí, ale skupinka stála v cestě ke dveřím tramvaje. Bály se. Jedna slečna z té skupiny si na zastávce Konečného náměstí zapálila cigaretu. Poté se postavil obžalovaný a zařval na skupinku ukrajinsky něco ve stylu, aby to vypnuli a uvědomili si, jak se chovají. Tramvaj dojela na zastávku Tábor, kde většina tramvaje vystoupila. Opět se postavil obžalovaný a řekl jim a gestikuloval rukou, ať toho nechají. Na to někdo ze skupinky reagoval ve stylu: „Hej, more, vidíš, kolik nás je, pojd' sem a uvidíš, jak dopadneš.“ Dále už byl relativně klid, ale skupina se chovala pořád stejně. Po vystoupení z tramvaje se ta hlučná skupinka a Ukrajinci hádali a nějaká paní odtahovala obžalovaného pryč. Obžalovaný šel s dalšími Ukrajinci pryč a ta hlučná skupinka šla za nimi. Rozhodla se s kamarádkami, že je obejdou. Ukrajinská i hlučná skupinka po sobě řvaly. Potom si všimla, že obžalovaný stojí sám u obrubníku a kolem něj stojí asi 4 muži. Najednou jeden z těch mužů vyskočil a pěstí udeřil obžalovaného do hlavy. Pak se do obžalovaného pustili všichni čtyři. Mlátili ho všichni ze všech stran do celého těla. Řekla by, že se jednalo o údery velké intenzity. Jeden člověk tam měl kuklu. Neviděla, že by obžalovaný někoho napadl. Všechno vyprovokovala ta skupinka s tím reproduktorem. Když to viděla, tak se rozběhla pro policii.
12. Svědkyne R.P. uvedla, že jela s kamarádkami tramvají č. 10 ze zastávky Židovský hřbitov – směr zastávka Přístaviště. Někde okolo zastávky Česká nastoupila skupina asi 12 lidí. Hned jak nastoupili, tak si začali pouštět hudbu z reproduktoru a později si jedna ze slečen zapálila cigaretu. Po nějaké době na ně zavolal pán, ať ztiší hudbu, že to ruší cestující. Byl v menší skupince. Skupina hned reagovala agresivně. Reagovala ve stylu, že si to s nimi má jít vyřídit blíž. Po zbytek cesty po sobě nějak pokřikovali a ta skupina s reproduktorem na ně pořvávala, ať se jdou ven z tramvaje pobít. Po příjezdu na zastávku Přístaviště velká skupina vystoupila někde uprostřed, ta malá skupina vystoupila na konci. Velká skupina se tam zastavila a ta menší musela jít kolem nich. Vypadalo to, že si ty dvě skupiny něco vyřikávají, trvalo to asi 2 minuty. Neviděla žádné údery. Poté se přesunuly obě skupiny přibližně do poloviny kopce. To se rozhodly s kamarádkami, že kolem nich projdou. Když se ohlédla, viděla, že se perou, a že jeden z nich leží na zádech na zemi. Určitě se prala menšina proti většině. Její kamarádka pak běžela pro policii.
13. Svědka J.P. vypověděl, že v daný den popíjeli kousek od Svobodáku. Vypil dvě piva a čtvrtku vína. Nebyl moc opilý. Popíjeli i v tramvaji. Ze zastávky Česká jeli na ohňostroje. V tramvaji někdo kouřil, ale to nikomu nevadilo, to se neřešilo. Kousek před zastávkou Tábor se začala pouštět hudba z reproduktoru a zpívalo se. Někteří lidi zpívali s nimi. Ta písnička asi začala vadit obžalovanému, který na ně začal řvat ukrajinsky nějaké vulgarismy. Neví, co přesně řval, ale z jeho pohledu vyplývalo, že to nebylo nic pěkného. Intuitivně si myslí, že křičel vulgarismy. Nerozumí ukrajinsky. N. a holky mu řekli, že se o ně nemá starat. Podle jeho názoru se do nich neměl pouštět. „Kdyby to řekl nějaký Čech, tak dobrý, ale on je zde na návštěvě“, doplnil. Když mu to řekli, tak se obžalovaný postavil a chtěl konflikt. N. mu řekl, že si to můžou vyřídit venku. Obžalovaný nadával sestřenicí N.. V tramvaji mu N. řekl, aby šli po vystoupení s holkami raději pryč. Na zastávce Přístaviště vystoupila jejich skupinka i skupinka Ukrajince. Oni vystoupili uprostřed a Ukrajinci vystoupili vzadu. Bylo vidět, že Ukrajinci jsou opilí. Byli to tři muži a jedna žena. Čekali, co se bude

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

dít, obě skupiny se chtěly prát. Potom začal konflikt. Z jejich skupinky se toho účastnili tři, jelikož i z Ukrajincovy skupinky byli tři. Neví, kdo dal první ránu. Seběhlo se to strašně rychle. Rychle to skončilo, jelikož ti další dva z Ukrajincovy skupinky se do toho nezapojovali. Ta žena odtáhla obžalovaného pryč a ten furt provokativně zůstával, což se nelíbilo N., protože obžalovaný nadával sestřenci N.. Držel N., že se má na to vykašlat, ale ten mu řekl, že si s ním chce jenom promluvit. N. se mu vysmýkl, oběhl ho a běžel k obžalovanému. Když došel k obžalovanému, tak dostal nůž do břicha a odpadl na zem. M. se šel za N. zeptat, co mu je. V ten moment byl zády k obžalovanému, který M. bodl do zad. Potom ošetřovali M. a došla policie. Obžalovaný se dal na útěk. Na místě byla osoba v kukle.

14. Svědék V.B. vypověděl, že v tu sobotu nasedli s přáteli na hlavním nádraží na tramvaj č. 10. Bylo okolo 19:19 hodin. Jeli směr zastávka Česká, kde nastoupila skupinka tmavší pleti. Byli to 3 lidi tmavé pleti a dvě holky. Možná tam byli i další lidi, co k nim patřili. Ta skupina byla hlučná. Zpívali, křičeli a kouřili. Po nějaké době obžalovaný řekl česky: „Kluci, prosím, tiše.“ Řekl to nahlas, aby ho slyšeli. Po chvíli to řekl znovu. Skupinka na to nereagovala, pouze se dívala jejich směrem. Když přijeli na zastávku Přístavní, tak skupinka z tramvaje vystoupila více vpředu a čekala na nástupišti. Vystoupili více vzadu a když procházeli kolem té skupinky, obžalovaný jejím směrem řekl, že se špatně chovali v tramvaji. To v té skupině vyvolalo agresi. Jen ten muž křikl „pryč, pryč, pryč“ a zaútočil na obžalovaného pěstí. Nebyla to jen jedna rána. Podařilo se mu s přáteli obžalovaného odtáhnout pryč a jít pryč od té skupiny. Ušli asi 3–5 metrů a ta skupina se za nimi zase rozběhla a tři muži z ní opět začali mlátit obžalovaného. Mlátili ho pěstmi a možná i kopali. Sami se snažili obžalovaného bránit a odtahovat ho pryč. V nějaký moment ho přestali bít. Když ho přestali mlátit, tak obžalovaný šel dál směrem do kopce, oni šli za ním. Potom za obžalovaným chtěl jít muž v bílém tričku, že si s ním chce promluvit. Ten muž se k obžalovanému protlačil, pak si až všiml, že obžalovaný leží na zemi, kde ho napadají dva muži a třetí se k nim přidává. Moc ho bili rukama a nohama. Bylo tam kolem hodně lidí. Potom už viděl jednoho z těch mužů, kteří napadli obžalovaného, jak odchází, sundává si tričko a má ránu na zádech. Poté dorazila policie. Žádný z těch konfliktů nevyvolal obžalovaný.
15. Svědčyně V.T. vypověděla, že jeli společně s přáteli tramvají č. 10 směr přehrada. Bylo jich sedm. Po nějaké době přistoupila skupina, která se chovala v tramvaji nevhodně. Pouštěli nahlas hudbu, zpívali, popíjeli a kouřili. Obžalovaný se po nějaké době zvedl a řekl jim, ať jsou zticha. Řekl jim to v klidu a jednou. Nebyl nijak agresivní. Skupina na to nereagovala a nevyhrožovala jim. Z tramvaje vystoupili zadními dveřmi a vydali se kolem té hlučné skupiny směr ohňostroje. Po chvíli jeden člověk z té hlučné skupiny napadl obžalovaného. Dal mu asi dvě rány. Obžalovanému u toho spadl batoh a rozbila se láhev. Potom už viděla pouze jedno člověka bez trička, kde měl zkrvavenou ránu a jiného muže, který mu na ní držel tričko.
16. Svědék F.G. vypověděl, že toho dne měli sraz s kamarády na náměstí Svobody, kde společně popíjeli. Vypil čtvrt láhve vodky a nějaká piva. Kolem devatenácté hodiny večer vyrazili tramvají na ohňostroje na přehrada. Na zastávce Česká nastoupili na tramvaj č. 10. Potom si jeho skupina začala pouštět hudbu z reproduktoru a slyšel, že tam i někdo kouřil. Šlo poznat, že se to ostatním cestujícím nelíbí, ale nic neudělali. Někteří kvůli tomu vystoupili z tramvaje. Někde kolem zastávky Komín nastoupili zadními dveřmi Ukrajinci. Těm se hudba nelíbila a začali ukrajinsky nadávat. N. a další lidé z jejich skupinky začali pokřikovat na Ukrajince, že mají držet hubu, že jim rozbijí hubu. Řvali, že až Ukrajinci vylezou ven, tak dostanou. Když dojeli na zastávku Přístaviště a vystoupili z tramvaje, tak část svědkovy skupiny čekala na zastávce na Ukrajince. Svědek šel dál nahoru na kopec. Ukrajinci museli jít kolem zbytku svědkovy skupinky. Když k nim Ukrajinci došli, tak se s nimi N., M. a ostatní začali hádat a poždřuchovat. Říkali Ukrajincům něco ve stylu, že jim rozbijí hubu. Ukrajinci se v reakci taky začali hádat. Fyzický konflikt začal tím, že M. dal jednomu Ukrajinci pravý hák na čelist. Myslí si, že to byl obžalovaný. Poté šla jejich skupina nahoru, tam do sebe začali

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

zase žduchat a už to tam bylo tvrdší. Dali si tam rány. První viděl, že obžalovaný zezadu žduchl do M., ale neví, co tomu předcházelo. Poté se začali hádat a žduchat. K druhému konfliktu nejprve uvedl, že byl tvrdší a byly tam rány, poté vypověděl, že se jen žduchali a hádali. Uvedl, že konflikt viděl asi ze 100–200 metrů. Pak už je viděl, jak jeden Ukrajinec podává nůž obžalovanému, a ten bodl M. do ramene, když odcházel pryč. Mezi předáním nože a bodnutím byl jen okamžik. U N. to vůbec nepostřehl. Když obžalovaný bodl M., tak byl N. už nahoře. Poté přiběhli dva policisté a chytli obžalovaného, jelikož chtěl utéct do tramvaje. Doplnil, že E.D. měl na sobě kuklu.

17. Svědčyně M.K. vypověděla, že se rozhodli s kamarády, že pojedou na přehradu na ohňostroje. Kolem 8. hodiny večer nastoupili na tramvaj č. 10 z hlavního nádraží. Později nastoupila skupina, která dělala hluk, křičeli, kouřili cigarety a pili alkohol. Potom se postavil obžalovaný a řekl jim česko-rusky něco ve stylu, ať se uklidní. Na to začala být ta skupina agresivní. Jeden muž chtěl rovnou jít za obžalovaným, ale ta skupina ho zastavila. Něco řval na obžalovaného a ten na to odpovídal. Po příjezdu na zastávku Přístaviště vystoupili zadními dveřmi a hlučná skupina prostředními a zastavili se na zastávce. Když kolem hlučné skupiny procházeli, tak jeden z nich křičel, ať jdou pryč. Reagovali na to tak, že vzali obžalovaného a šli pryč. Měla za to, že konflikt je vyřešený. Z ničeho nic se rozběhl muž v bílém tričku po trávníku a přeskočil zábradlí. S přáteli se postavila mezi muže a obžalovaného. Poté se objevil další muž, který držel toho v bílém tričku a opět jim říkal, ať jdou pryč. Pokračovali dál směrem nahoru. Asi po patnácti metrech se objevili opět ti dva muži a jeden chtěl udeřit obžalovaného, ale nepodařilo se mu k němu dostat. Byla v šoku, proto si neuvědomuje, jak se to stalo, ale potom ti dva muži se přes ně nějak k obžalovanému dostali. V ten moment k ní přišel i třetí muž, který měl na sobě masku a furt opakoval, aby mluvila česky. Když ten muž v masce odešel, otočila se a viděla, že obžalovaný je na zemi a u něho pouze poškozený D., který si sundal tričko, kde viděla ránu na jeho zádech. Potom už přišla policie. Nikdo z jejich kamarádů, včetně obžalovaného nenapadl nikoho z té hlučné skupiny.
18. Svěděk D.K. vypověděl, že toho dne jeli ve skupině asi dvanácti lidí tramvají na ohňostroje. Nastoupili už se zapnutou hudbou. Potom jenom slyšel, že někdo řve ukrajinsky. Slyšel „suka“ a dále nerozuměl. Nejvíce řval obžalovaný. N. na něho zařval „Drž hubu a nevíš si nás“. Potom vypnul hudbu, protože má svědek podmínku. N. věděl, že by mu svědek pomohl, pokud by ho někdo mlátil. Pak se to všechno uklidnilo a dojeli na zastávku Přístaviště. mohlo být kolem půl osmé večer. Všichni vystoupili stejnými dveřmi a společně šli po chodníčku do kopce směrem k přehradě. Najednou M. jako by klopýtl, jako by do něho někdo žduchl. Když se otočil, uviděl obžalovaného. Potom M. začal rvát a když k němu přišel, viděl, jak mu prosakuje přes tričko pod lopatkou krev. Obžalovaný byl na první pohled opilý a našťvaný. Šel kolíbavým krokem.
19. Svědčyně Y.M. vypověděla, že jeli s přáteli tramvají č. 10 z hlavního nádraží na ohňostroje na brněnskou přehradu. Není si jistá, na které zastávce, ale později nastoupila skupina asi 10 lidí. Byli hodně hluční, hrála hudba a cítila od nich cigaretový kouř. Obžalovaný na ně křiknul, ať se uklidní a přestanou. Po vystoupení na zastávce u přehrady, byl obžalovaného napaden nějakým mladíkem snědší pleti, který uhodil obžalovaného pěstí do obličeje. Holky vzaly obžalovaného a odváděly ho směrem k přehradě. Když šli po cestičce ve směru k přehradě a myslela si, že je ta hlučná skupina už pryč, tak tři muži přelezli zábradlí a chtěli jít k obžalovanému. Hned se pak na obžalovaného vrhli a začali ho bít. Viděla, že obžalovaného povalili na zem a začali do něj kopat. Kopali do něj všichni tři. Ze svých přátel na místě viděla pouze obžalovaného a V.. Začala křičet o pomoc a rozběhla se nahoru po cestě, kde viděla ostatní z jejich skupinky. Byla strašně rozrušená. Poté viděla kolem ní procházet dva kluky z té hlučné skupiny, kdy jeden si sundával tričko a po zádech mu tekla krev. Potom viděla, jak jdou směrem k obžalovanému dva policisté.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

20. MUDr. Jan Krajsa, Ph.D., znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, uvedl, že vypracoval ve vztahu k šetřené události tři znalecké posudky, které zpracoval s kolegou MUDr. Vojtíškem, přičemž se na svých závěrech shodli. U poškozeného Z. došlo k vykrvácení do dutiny břišní, kde v dutině břišní při operačním zákroku byly zjištěny asi 3 litry krve. Jednalo se o poškození velkých cév, jednak dolní duté žíly a jednak velké tepny – společné kyčelní tepny vlevo. K úmrtí došlo v důsledku ztráty krve. Nejedná se o okamžitou smrt, vykrvácení trvá několik minut až několik málo desítek minut, ale je to v podstatě fatální poranění. Tomuto následku se nedalo zabránit ani včasnou lékařskou pomocí. Pro záchranu by byla potřebná okamžitá pomoc na operačním sále. Zranění nevykazuje známky obrany, což znamená, že se poškozený nesnažil chytit čepel, vykřít ji nebo uhnout apod. K samotnému způsobu útoku lze uvést pouze to, že čepel nože byla ve svislé poloze. Bodný kanál směřuje z levé dolní části břicha mírně doleva, shora dolů a zepředu dozadu. Kolem rány byly další škrábance nesouvisějící přímo s proniknutím nože do tkáně poškozeného, ale nejedná se o starší poranění. K těmto škrábancům došlo v souvislosti kontaktu nože před nebo poté, co vnikl do těla poškozeného. Máchání nožem, jak popisoval obžalovaný, by tyto škrábance vysvětlovalo. K intenzitě útoku znalec dále uvedl, že útok musel být veden vysokou intenzitou, jelikož musel překonat oděv, kůži a pronikl do hloubky přibližně 12 cm. Nedokáže se vyjádřit, jestli útočník musel vnímat odpor. Záleží na okolnostech, jako je například jeho psychický stav. K útoku mohlo dojít, když byl poškozený Z. vůči obžalovanému v poloze nad ním stojící nebo klečící, ale mohlo se jednat i o jiné situace. Alkohol v krvi poškozeného Z. neměl na jeho smrt žádný vliv.
21. Ve vztahu k poranění poškozeného D. uvedl, že hloubka bodného kanálu není nijak popsána. Jednalo se o zasažení pouze k lopatce. Lze mluvit o několika milimetrech, maximálně o 1–2 cm. Velmi pravděpodobně se jednalo o úder nožem, který by se zastavil o lopatku. Úder byl veden nižší až střední intenzitou. Postavení útočníka k poškozenému muselo být blízké a mohlo být čelní. Kolem rány se nacházejí škrábance podobné škrábancům u poškozeného Z.. Tyto škrábance neodpovídají tomu, že by byly způsobené nehty. Obdobně jako u poškozeného Z. mohly tyto vzniknout v důsledku kontaktu s nožem. Zranění poškozených Z. a D. nemohla vzniknout jedním útokem, muselo se jednat minimálně o útoky dva. Obě zranění vykazují stejný stáří vzniku.
22. Ve vztahu k poranění, které utrpěl poškozený D., znalec uvedl, že toto mohlo vzniknout 10. 6. 2023, tedy v den, kdy byl spáchán skutek, který je projednáván. Nelze však s určitostí říct, jestli to zranění je stejného stáří jako u poškozených Z. a D.. Nebylo by možné rozlišit, pokud by vzniklo například dopoledne téhož dne. Zranění poškozeného D. vykazuje charakter ostrého poranění, jedná se tedy o bodné nebo bodnořezné poranění. Mechanismu je jiný, než u poškozených Z. a D., neboť ke zranění došlo pravděpodobně při kontaktu s ostrým nástrojem. Je tam znak tahu po ostré hraně nástroje.
23. Znalec se dále vyjádřil k předložené fotografii těla obžalovaného pořízené po útoku, přičemž neshledal na fotografii známky tupého násilí velké intenzity. Připustil, že je možné, aby člověk při pádu za určitých okolností zemřel. Rizikovým faktorem může být, když pád je zapříčiněn jinou osobou, která dodá pádu větší sílu a tělo dopadne větší rychlostí. K dotazu doplnil, že pokud je člověk napadán opakovanými údery nemalé intenzity do hlavy, může dojít k vážnějšímu zranění.
24. MUDr. Marta Holanová, znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, odkázala na závěry vypracovaného znaleckého posudku, v němž uvedla, že obžalovaný netrpí duševní poruchou ve smyslu psychózy, netrpí sexuální deviací ani závislostí na návykových látkách. Jeho osobnost je věkově přiměřeně vyzrálá, normálně strukturovaná a nebyly zjištěny žádné patologické znaky. Jednání se nedopustil ve stavu patické opilosti, tedy nejednal pod vlivem alkoholu ani jiné návykové látky. Jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti byly zcela zachovány. Jeho pobyt na svobodě není nebezpečný. U hlavního líčení doplnila, že obžalovaný vystupoval po celou dobu standardně,

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

harmonicky a přiměřeně. Nezaznamenala, že by se obžalovaný snažil vykreslit v lepším světle, předváděl se nebo se snažil vzbudit lítost. Obžalovaný je hodnotově velmi zakotven. Byl vychován v pravoslavné křesťanské víře, hodnoty této víry dodržuje a váží si jich. Například má úctu ke starším lidem, vnímá povinnost pečovat o své rodiče apod. Nepozorovala nějakou míru impulsivity a agresivity. Právě naopak pozorovala, že se jedná o člověka, který hodně přemýšlí, rozhoduje se a potřebuje mít jistotu, když něco dělá. Jednání obžalovaného si vysvětluje tak, že člověk, který je vystaven nějaké mimořádné situaci, tak dokáže udělat to, co by jinak nedokázal. Člověk v takové situaci buď tzv. zatuhne nebo naopak reaguje všemi dostupnými prostředky, aniž by nějak dlouho přemýšlel, přičemž zvolí metodu, která má v tu chvíli šanci na úspěch. V takové situaci hraje roli adrenalin, který se při stresu rychle uvolňuje, dochází k prokrvování částí těla, které jsou nezbytné pro přežití. S touto reakcí nemá hodnotový systém nic společného. Člověk reaguje intuitivně a instinktivně. Materiální korektiv ve smyslu použitého prostředku obrany je omezen dostupností daného prostředku. S kolegyní neprokázaly motivaci, že by obžalovaný chtěl někomu ublížit. Na to byla příliš krátká doba, aby by schopen vnímat, co dělá nebo aby se chtěl v ten moment mstít. Na následek svého jednání pohlíží obžalovaný velmi smutně. Nechtěl se dostat do této situace a nemyslel to špatně ani v tramvaji. Vnímá to tak, že o tu situaci nestál a snažil se konfliktu vyhnout do posledního okamžiku. Dle jejího názoru se nejedná o projev sebelítosti, ale spíše o náhled obžalovaného na smrt poškozeného.

25. Ph.Dr. Marcela Langová Šindelářová, znalkyně z oboru psychologie, odvětví klinická psychologie, rovněž odkázala na své závěry ve vypracovaném znaleckém posudku, v němž uvedla, že osobnost obžalovaného je jeho věku přiměřeně vyzrálá, nepatologicky strukturovaná. Intelkt je nadprůměrně vysoký a bez známek patologie. Obžalovaný má výrazně nadprůměrnou paměť, nemá sklon k deformacím ani konfabulacím při reprodukcích. Obžalovaný je schopen správně vnímat a zapamatovat si zejména hlavní dějovou osu prožitých událostí a tuto adekvátně reprodukovat. U obžalovaného nebyly zjištěny sklony k agresivnímu jednání; schopnost vykázat v určitých situacích agresivní reakci je však zcela běžnou součástí vybavení člověka nezbytnou „k přežití“. Takové situace jsou například těžká frustrace nebo bezprostřední a závažné ohrožení. Z psychologického hlediska lze za hlavní motivaci činu považovat pocit ohrožení a určité bezmoci po frustraci z neúspěšného (prožívaného jako oprávněného) zásahu v tramvaji. Prognóza obžalovaného ve vztahu ke kriminálnímu jednání je příznivá. Nejedná se o kriminálně predisponovaného jedince. K činu došlo ve vyhrocené situaci pocitu bezprostředního ohrožení. Schopnost obžalovaného poučit se z prožitého je velmi dobrá. Prognóza ohledně resocializace obžalovaného je příznivá. V případě dlouhotrvajícího trestu odnětí svobody je riziko, že by tento trest obžalovaný vnímal jako nespravedlnost, což by mohlo resocializační možnosti snížit. U hlavního líčení znalkyně uvedla, že u konfliktu v tramvaji obžalovaný vycházel z předchozích zkušeností. Když v minulosti někoho požádal o ztišení, tak se ztišil. Nepředpokládal, že to povede ke konfliktu. Po napadení se obžalovaný cítil ohrožený a měl možnost útěku nebo protiútok. V tomto případě nebyl útěk možný. Pokud v takové situaci má po ruce nějaký nástroj, tak ho použije. To je věc zákonitá. Použití nástroje je bez rozmyslu. Neobsahuje takovou tu racionální složku „já teď mám tady toto, já použiju tohle“. Stěžejní motivací jednání byl pocit ohrožení. Frustrace nebyla stěžejní, ale byl to určitý oslabující prvek. Korektiv „to přece neudělám“ záleží na čase, který má k dispozici. Jestli je pro takové úvahy prostor. Pohled obžalovaného na následek svého jednání byl takový, že byl z toho hluboce smutný. Zároveň ho velmi trápilo, že nemohl plnit povinnosti vůči své rodině, které on vnímal, tj. finančně je podporovat. Nezaznamenala, že by se obžalovaný projevoval sebelítostně nad případným odsouzením. Nejistila žádné negativní vztahy k etnickým skupinám. Obžalovaný má obecně dobrý vztah k lidem. Nejistila žádné zaujetí vůči žádné skupině.

26. Z dalších znaleckých posudků soud zjistil, že ze vzorku krve poškozeného D., odebraného 10. 6. 2023 v 20:48 hodin byla stanovena koncentrace etanolu 0,66 g/kg. Tuto hladinu lze obecně hodnotit jako stav podnapilosti. Dále bylo zjištěno, že vzorek krve poškozeného D. byl pozitivní na kanabinoidy a amfetaminové deriváty. Ze vzorku obžalovaného, odebraného 10. 6. 2023 v 23:35 hodin byla stanovena koncentrace etanolu 1,17 g/kg. Tuto hladinu lze obecně hodnotit jako mírný stav opilosti, jež se projevuje mírně sníženou soudností a pozorností, prodlouženou reakční dobou, zvýšenou sebedůvěrou a možností nesprávného řešení situací. Z odebraných biologických vzorků poškozeného Z. (odebraných jednak při pitvě dne 11. 6. 2023 a při hospitalizaci poškozeného dne 10. 6. 2023) byla stanovena koncentrace etanolu 1,54 g/kg. Je však možné, že tato hladina byla výrazně ovlivněna v důsledku podaných infuzí a krevních náhrad. Lze však konstatovat, že se poškozený Z. v inkriminované době nacházel minimálně ve stavu střední opilosti projevující se obecně zpomalením tělesných pohybů, sníženou pozorností, poruchami pohybové koordinace a prodlouženou reakční dobou.
27. K důkazu byly dále provedeny listinné důkazy. Z fotografie místa činu soud zjistil, že ze zastávky Přístavní vede pouze jediná cesta pryč, která vede po chodníku (č. l. 127). Z protokolu o prohlídce těla poškozeného D. soud zjistil, že ten má poranění na zádech v oblasti levé lopatky (č. l. 237-237c). Z protokolu o prohlídce těla poškozeného D. bylo zjištěno, že ten má poranění na hřebu pravé i levé ruky. Dále má poranění na předloktí levé ruky o velikosti 2 cm x 0,7 cm (č. l. 238-242). Z protokolů o prohlídkách těla obžalovaného bylo zjištěno, že ten má načervenalé pravé ucho, oděrku na levé noze o velikosti 3x5 cm, na hrudníku má lehce zčervenalou pokožku, na kloubech pravé ruky má oděrky, na pravém loktu odřeninou o délce 1 cm a na zápěstí levé ruky odřeninou o délce 1 cm (č. l. 244-250, 258-260f). Odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika, byla zjištěna na zajištěném noži značky SOLOGNAC přítomnost krve poškozeného D.. Stejně tak byla zjištěna přítomnost lidské krve na kalhotách obžalovaného. Na místě činu byla zjištěna krev poškozených D. a D.. Na oblečení obžalovaného byla zjištěna krev obžalovaného (č. l. 264-271). Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví mechanoskopie bylo zjištěno, že poškození oděvu poškozených odpovídá bodnořeznému úderu (č. l. 273-288). Z osobních výkazů obžalovaného bylo zjištěno, že ten nebyl dosud v České republice trestán, ani řešen pro přestupek (č. l. 725-729). Usnesením o zahájení trestního stíhání bylo zjištěno, že poškozený D. je trestně stíhaný pro napadení dvou ukrajinských příslušníků z důvodu jejich národnosti (č. l. 873). Z návrhu na potrestání Městského soudu v Brně bylo zjištěno, že poškození D. a D. jsou trestně stíhaní pro přečin výtržnictví, který spočíval v napadení obžalovaného R. (č.l. 881). K tomu byl proveden úřední záznam a výpis z CESO (č.l. 929-932), ze kterých bylo zjištěno, že poškozený D. již byl za toto jednání odsouzen trestním příkazem, který nabyl právní moci, přičemž mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců. Poškozený D. byl rovněž odsouzen trestním příkazem, nicméně rozhodnutí dosud nenabylo právní moc. V hlavním líčení byly provedeny i další listinné důkazy, nicméně soud z nich nezjistil žádné relevantní skutečnosti ve vztahu k projednávané věci. V rámci hlavního líčení byl k důkazu proveden i předmětný nůž SOLOGNAC ve vlastnictví obžalovaného.
28. Ve vztahu ke skutkovým zjištěním soud konstatuje, že vznik a průběh konfliktu, který vedl (zkráceně řečeno) ke smrti poškozeného Z. a zranění minimálně poškozeného D., bylo možné zjistit na základě výpovědí obžalovaného, poškozených, svědků a znalců, resp. s podporou výše označených listinných důkazů v podobě ohledání místa činu, protokolů o prohlídce těla, odborných vyjádření, resp. závěrů výše citovaných znaleckých posudků. Se zřetelem k významu výpovědí obžalovaného a svědků (poškozených) soud konstatuje, že bylo nutné vážít význam výpovědí jednotlivých svědků s ohledem na jejich vztah k projednávané věci. Ve vztahu k obžalovanému soud zjistil, že tento byl opakovaně vyslechnut nejprve dne 11. 6. 2023, poté bylo pokračováno v jeho výslechu ve dnech 3. 8. 2023, 16. 10. 2023, následně pak u hlavního líčení dne 15. 12. 2023, přičemž obžalovaný je ve všech svých výpovědích konzistentní a nevykazuje znaky fabulací nebo

konfabulací, což odpovídá i závěrům znalkyně Ph.Dr. Marcely Langové Šindelářové. Při hodnocení věrohodnosti výpovědi obžalovaného soud považuje za zcela zásadní, že v hlavních bodech je jeho výpověď podpořena prakticky všemi vyslechnutými svědky, kteří nemají žádný vztah ani k jedné straně konfliktu, ale také výpověďmi svědků, kteří jsou přáteli obžalovaného, částečně i samotnými poškozenými nebo svědky, kteří byli součástí jejich skupiny. Naopak v rozporu s výpovědí obžalovaného soud shledal části výpovědí poškozených a svědků z jejich skupiny (svědci P., G., K.).

29. K tomuto soud dále dodává, že výpovědi poškozených D. a D. jsou v určitých částech nepřesné a neodpovídají zjištěním, jež jsou zřejmá z ostatních provedených důkazů. Jejich výpovědi jsou částečně nekonzistentní, dokonce si navzájem odporují. Soud si je vědom toho, že se navíc jedná o osoby, které jsou pro jednání, jež bylo předmětem dokazování, stíhány, a naopak obžalovaný v tomto řízení vystupuje jako poškozený. Tuto informaci se snažili oba poškození soudu zatajit, kdy poškozený D. na opakované otázky, zda je proti němu vedeno trestní stíhání, nakonec tuto informaci připustil, a poškozený D. tuto informaci i přes opakované dotazy popřel. Další možnou motivaci poškozených neuvádět pravdivé informace, případně uvádět informace zkreslené, soud shledává ve snaze sebe a poškozeného Z., který byl jejich kamarád, vykreslili v lepším světle. Podobnou motivaci shledává soud i u zmíněných svědků ze skupiny poškozených. Nelze ani pominout, že část výpovědí poškozených a zmíněných svědků je v rozporu s výpovědí obžalovaného, která však koresponduje nejen s výpověďmi svědků ze skupiny obžalovaného, ale také výpověďmi nestranných svědků, u nichž nebyla zjištěna žádná motivace ke zkreslování informací.
30. Se zřetelem k výše uvedenému soud shledal, že lze konflikt mezi obžalovaným a poškozenými rozdělit na tři fáze, kdy první fáze se odehrála v tramvaji cestou na zastávku Přístaviště, druhá fáze na samotné zastávce Přístaviště a poslední fáze na chodníku ze zastávky Přístaviště směrem na přehradu.
31. Soud má za prokázané, že obžalovaný jel se svými přáteli tramvají od hlavního nádraží směrem na zastávku Přístaviště. Během této cesty, pravděpodobně na zastávce Česká, přistoupila vícečetná skupina, ve které byli také poškození. Tato skupina mladých lidí se v tramvaji chovala nevhodně – pouštěli si hudbu z reproduktoru, zpívali, dělali hluk, popíjeli alkohol a kouřili. Chování těchto mladých lidí bylo natolik nevhodné, že někteří cestující vystoupili, jiným byla tato situace velmi nepříjemná (např. svědkyně Š. a P.). I sami poškození ve své výpovědi připustili, že chování jejich skupiny v tramvaji nebylo vhodné. Přestože nebylo zcela jistě prokázáno, jakým konkrétním způsobem se ohradil obžalovaný vůči chování těchto mladých lidí, lze na základě výpovědí nestranných svědků (Š., P., K.) ustálit, že ze strany obžalovaného se jednalo o nekonfliktní formu upozornění. Na to skupina poškozených reagovala agresivně a vyzývala obžalovaného k tomu, ať si to jde s nimi vyřídit ven nebo mu přímo vyhrožovala, přičemž takové zjištění soud učinil na základě výpovědí výše jmenovaných svědků, resp. částečně i na základě výpovědí obžalovaného, svědků z jeho skupiny, ale rovněž i poškozeného D. či svědka G..
32. V další fázi má soud bez pochybností za prokázané, že skupina poškozených po vystoupení z tramvaje čekala na zastávce Přístaviště na obžalovaného. Skupina poškozených vystoupila dveřmi přibližně uprostřed tramvaje a skupina s obžalovaným jedněmi ze zadních dveří. Podle fotografie místa činu a svědeckých výpovědí skupina s poškozenými čekala na místě, čímž fakticky znemožnila obžalovanému opustit prostor zastávky bez toho, aby prošel kolem nich. Když obžalovaný se svými přáteli kolem poškozených procházel, započal druhý konflikt. Ten byl nejprve verbální se vzájemným poždřuchováním, ale během krátké chvíle se změnil na konflikt fyzický, při kterém zůstal obžalovaný pasivní (bez jakýchkoli známek agrese), ale utržil minimálně tři rány pěstí do oblasti obličeje, kdy každý ze tří poškozených udeřil obžalovaného minimálně jedenkrát. Celý

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

průběh tohoto incidentu byl, pravděpodobně s ohledem na množství lidí a menší prostor, ne zcela přehledný, jak je zřejmé z výpovědí svědků, kteří se ve svých výpovědích v detailech neshodují, nicméně podstatný průběh tohoto incidentu má soud za prokázaný, když sami poškození D. a D. uvedli, že obžalovaný byl jimi napaden již na zastávce po vystoupení z tramvaje. Pokud poškozený D. vypověděl, že celý konflikt vyprovokoval obžalovaný žduchnutím do poškozeného, jedná se o ojedinělé tvrzení, které se nejvíce s ohledem na další provedené důkazy věrohodným. Pokud poškozený D. uvedl, že se obžalovaný snažil dostat pryč a nevsímal si jich, je třeba poukázat na výpovědi svědků B., kteří uvedli, že po pár metrech je opět poškození napadli. V tomto směru soud doplňuje, že vzhledem k ostatním výpovědím je zřejmé, že se stále jednalo o jeden konflikt, který se odehrál přímo po vystoupení z tramvaje na zastávce Přístaviště. Soud má za to, že se jednalo o jednu z fází celého konfliktu mezi poškozenými a obžalovaným, který započal při jízdě v tramvaji a byl ukončen zraněním poškozeného Z.. Konflikt na zastávce byl ukončen tím, že obžalovaný po úderech, které mu byly poškozenými zasazeny, pokračoval společně s přáteli po cestě směrem nahoru od zastávky.

33. K poslední fázi konfliktu došlo přibližně uprostřed této cesty nahoru ve směru k přehradě. Zde všichni tři poškození dostihli obžalovaného, který se v tu chvíli nacházel opodál od svých přátel. Minimálně jeden z poškozených (dle výpovědi poškozený Z.) přeskočil zábradlí a postavil se obžalovanému do cesty. Poškozený D. v tu chvíli již měl nasazenou kuklu, přičemž všichni tři zaútočili pěstmi na obžalovaného. Obžalovaný byl úderem shoben na zem na záda, kde všichni tři poškození pokračovali v úderech pěstmi (někteří svědci zmínili i kopání) a minimálně poškozený Z. zaklekl na obžalovaného, čímž mu znemožnil se postavit. Obžalovaný neopětoval žádný úder a byl opět pasivní. Toto je potvrzováno několika svědky (S., K., K. B., V. B., P., Š., K.), ale také samotným poškozeným D.. Tato část konfliktu byla zřejmě ještě nepřehlednější a svědci se ve svých výpovědích značně odlišují. Soud však shledal, že se nejedná o zásadní rozpory, nýbrž tyto jsou výsledkem toho, že každý ze svědků viděl pouze část závěrečné fáze konfliktu. Za zcela klíčové považuje soud v tomto ohledu výpovědi svědků K., S. a Š., ale rovněž i poškozeného D.. Svědek K. vypověděl, že pádu obžalovaného předcházela úder pěstí do obličeje, na obžalovaného skočili všichni tři poškození, a dál pokračovali v bití obžalovaného. Úderů bylo více než pět. Obžalovaný se nemohl bránit, jelikož byl sám na zemi proti třem a sám obžalovaný žádný úder nikomu nedal. Svědek S. vypověděl, že poškození svalili obžalovaného na zem na záda. Viděl strkanici a pěstní souboj. Svědkyně Š. uvedla, že si všimla, jak obžalovaný stojí sám a kolem něj jsou asi čtyři muži včetně jednoho s kuklou. Najednou jeden z nich vyskočil a pěstí udeřil obžalovaného do hlavy. V ten moment se do něj pustili všichni čtyři a mlátili ho ze všech stran do celého těla. Podle svědkyně Š. se jednalo o úder velké intenzity a raději se rozběhla, aby zavolala policii. Neviděla, že by obžalovaný někomu dal nějaký úder. Ve světle těchto výpovědí je zásadní výpověď poškozeného D., který byl jeden z útočníků vůči obžalovanému. Ten vypověděl, že obžalovaného napadl spolu s poškozenými Z. a D.. Dále uvedl že poškozený Z. klečel na obžalovaném a dal mu více ran pěstí, obžalovaný se nebránil. V tomto bodě soud konstatuje, že pokud poškozený D. takto vypovídal, nemá důvod mu v této části nevěřit, když se tímto nejen fakticky doznal k protiprávnímu jednání, ale současně je zřejmé, že si je vědom toho, co se přesně událo, když byl přímo účastníkem fyzického napadení obžalovaného. Tyto výpovědi jsou doplněny i výpověďmi dalších svědků. Například svědkyně B. uvedla, že poškození obžalovaného dostihli a společně ho mlátili rukama i nohama. Svědkyně P. uvedla, že viděla, že jeden leží na zádech na zemi a prala se menšina proti většině. Svědek V. B. vypověděl, že viděl, jak dva muži napadají obžalovaného na zemi a třetí se k nim přidává. Ve shodě s těmito výpověďmi vypovídala také svědkyně M., která uvedla, že viděla, jak obžalovaného tři muži povalili na zem a začali do něj kopat. V rozporu s těmito výpověďmi stojí výpověď poškozeného D., který popřel, že by poškozený Z. klečel na obžalovaném a bil ho pěstmi. V rozporu jsou také výpovědi svědků K. a G., kteří žádným způsobem nezmiňují popsany konflikt, kde obžalovaný ležel na zemi proti třem útočníkům.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

34. Soud na základě výše uvedeného shledal, že obžalovaný se přibližně v polovině cesty nahoru (od tramvajové zastávky směrem k cestě vedoucí k přehradě) bránil na zemi přesile útočníků, kteří jej tloukli minimálně pěstmi a obžalovaný neměl možnost útěku. V tento moment nastala stěžejní část celého konfliktu, a tedy použití nože obžalovaným. Konkrétně tento moment většina svědků neviděla, tito vypovídali až o zranění poškozeného D., který odcházel od obžalovaného s ránou na zádech (tato fáze byla zaznamenána i na videozáznamu předloženém poškozeným D.). Nicméně k použití nože se vyjádřil samotný obžalovaný, svědek K.; rovněž pak i poškozený D. a svědci P. a G.. Výpověď poškozeného D. a svědků P. a G. týkající se použití nože však soud považuje za nevěrohodnou, neboť neodpovídá zjištěním učiněným soudem na základě provedených důkazů. Soud již výše poukázal na určité rozpory ve výpovědi poškozeného D.. Poškozený D. popsal napadení nožem tak, že obžalovaný stál čelem k poškozenému Z.. Poškozený D. se dostal mezi ně a snažil se odtáhnout poškozeného Z.. V tento moment, když stál zády k obžalovanému, ucítil štípnutí do zad. Tuto verzi potvrzují také svědecké výpovědi svědků P. a G., kteří uvedli, že obžalovaný bez příčiny bodl do zad poškozeného D.. Svědek P. navíc uvedl, že obžalovaný bodl poškozeného Z. do břicha, když k němu poškozený Z. doběhl. Svědek G. dále uvedl, že viděl, že nůž podával obžalovanému jiný Ukrajinec. Soud konstatuje, že výpovědi svědků P. a G. neodpovídají zjištěním vyplývajícím z dalších provedených důkazů. Ani jeden z těchto svědků, včetně poškozeného D., nevyprávěl nic o konfliktu, kdy poškození Z., D. a D. shodili obžalovaného na zem a tloukli ho pěstmi, tedy jejich popis události nemohl nastat, když k použití nože došlo v době, kdy obžalovaný ležel na zemi a byl v obranné pozici vůči minimálně dvěma útočníkům. Podání nože obžalovanému jinou osobou nebylo žádným jiným svědkem spatřeno, oproti tomu o použití nože vypověděl nejen obžalovaný, ale jediný očitý svědek, jenž jej zaznamenal, a to svědek K.. Ve vztahu k použití nože tedy soud vycházel primárně z výpovědi obžalovaného a výpovědi svědka K.. Jak má soud za prokázané, obžalovaný použil nůž v okamžiku, kdy ležel na zemi a bránil se minimálně dvěma přítomným útočníkům, kteří mu dávali rány pěstí. Obžalovaný vytáhl pravou rukou nůž z boční kapsy batohu, snažil se vstát, odstrčil poškozeného Z., kterého se v té době držel poškozený D. okolo pasu, a alespoň dvakrát máchl nožem ze strany na stranu. Takto zasáhl poškozeného Z. do oblasti levé dolní části břicha, což mělo za následek poškození dolní duté žíly a levé kyčelní tepny a vedlo k úmrtí poškozeného. Současně (druhým máchnutím) obžalovaný zasáhl poškozeného D. do oblasti lopatky, což mělo za následek jeho poranění, jak bylo popsáno znalcem MUDr. Krajsou, Ph.D. výše. Soud při ustálení skutkového stavu stran použití nože vycházel tedy z výpovědi obžalovaného, svědka K., ale také z výpovědi MUDr. Krajsy, Ph.D., znalce v oboru soudního lékařství, který popsal, že okolo ran obou poškozených byly zaznamenány drobné ranky, které může vysvětlovat způsob použití nože, jak bylo popsáno výše. Takto zjištěný skutkový stav není v rozporu se žádným jiným věrohodným důkazem, přičemž si je soud vědom toho, že se jednalo o vypjatou situaci a krajně nepřehlednou. Za takové situace soud vyhodnocoval všechny důkazy tak, že vznikly-li ojedinele pochybnosti stran nějaké skutkové okolnosti, přiklonil se k výpovědi obžalovaného, která byla shledána věrohodnou. Ke zranění poškozeného D. soud konstatuje, že v rámci provedeného dokazování byly zjištěny skutečnosti, které zpochybňují závěr obžaloby, že výše popsané zranění poškozeného vzniklo v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Poškozený D. ve své výpovědi uvedl, že si vůbec neuvědomuje, kdy k tomuto zranění došlo; nadto má soud za prokázané, že v okamžiku, kdy obžalovaný použil nůž, nebyl poškozený D. přímo v místě konfliktu, nýbrž již o několik metrů dále, jak jednoznačně vyplývá z jeho výpovědi.
35. Po provedení výše citovaných důkazů a jejich hodnocení ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu dospěl soud k závěru, že provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by v žalobním návrhu popsaný skutek byl trestným činem, jelikož obžalovaný jednal v nutné obraně ve smyslu § 29 trestního zákoníku.

36. Se zřetelem k výše uvedenému soud konstatuje, že obžalobou bylo obžalovanému kladeno za vinu (zkráceně), že při vzájemné potyčce s poškozenými Z., D. a D., poškozeného Z. úmyslně usmrtil jedním bodnutím nože, kterým došlo k poranění dolní duté žíly, poškozenému D. úmyslně ublížil tím, že mu způsobil bodnořeznou ránu v oblasti lopatky a poškozenému D. úmyslně ublížil tím, že mu způsobil bodnořeznou či řeznou ránu v oblasti levého předloktí. Státní zástupce v podané obžalobě namítal, že obžalovaný svým jednáním překročil meze nutné obrany, a to s ohledem na intenzitu útoku, charakter použitého nástroje, počtu ran a jejich zaměřenost. Dále obžaloba spatřovala vybočení z mezí nutné obrany v nepoměru způsobených zranění na straně obžalovaného a na straně poškozených, kdy obžalovanému byly způsobeny pouze oděrky kůže na kloubech ruky a zčervenání hrudi a oblasti levého oka. Obžaloba tak učinila závěr o zcela zjevné nepřiměřenosti obrany obžalovaného.
37. S takovou argumentací se soud neztotožnil. Jednak je nutné konstatovat, že jednání obžalovaného, jak bylo prokázáno v rámci hlavního líčení, neodpovídá popisu skutku dle podané obžaloby, resp. jednání obžalovaného vůči poškozenému Z. nelze kvalifikovat jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, ve vztahu k poškozeným D. a D. jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Jak bylo popsáno výše, obžalovaný použil nůž ve snaze odvrátit útok poškozených, přičemž má soud za prokázané, že obžalovaný „máchnul“ nožem ve snaze odstranit útočníky (poškozené) od dalšího útoku. Toto tvrzení nebylo žádným důkazem vyvráceno a je potvrzováno několika svědky. Na základě výše uvedených výpovědí má soud za prokázané, že obžalovaný byl po celou dobu konfliktu pasivní, snažil se nejprve z místa odejít a konfliktu se vyhnout, následně neopětoval rány útočníků (poškozených). Takové jednání obžalovaného nepodporuje závěr o naplnění subjektivní stránky ve vztahu k žalovanému zvlášť závažnému zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku. Absenci úmyslného zavinění podporuje nejen pasivní jednání obžalovaného, ale také způsob použití nože („máchnutí“), dopadová oblast nože (oblast podbříšku) a počet bodnořezných ran (pouze jediná) na těle poškozeného Z.. Pokud jde o způsob užití nože, toto svědčí spíše o úmyslu obžalovaného pouze poškozené zastrašit, případně jím způsobit řezné poranění než poranění s fatálním následkem. Stejně tak počet ran a oblast, kam nůž směřoval, podporuje pochybnosti o přímém či nepřímém úmyslu usmrtit poškozeného Z.. Soud má za to, že pokud by v okamžiku užití nože obžalovaný chtěl usmrtit (či byl minimálně srozuměn s možností usmrcení) poškozeného, směřoval by výpad nožem do oblasti hrudníku nebo pupku, případně krku, kde by pravděpodobnost smrti poškozeného byla daleko větší. Soud konstatuje, že ačkoli obžalovaný usmrtil poškozeného Z. jediným bodnutím, jednalo se spíše o nešťastnou shodu okolností než o zaměřený útok s předpokládaným či srozuměným následkem. Obžalovaný sice zasáhl dolní dutou žílu a kyčelní tepnu, tedy způsobil zranění, které bylo neslučitelné se životem i přes včasnou pomoc zdravotníků, nicméně je nepravděpodobné (a neprokázané), že by obžalovaný cílil v tak vypjaté situaci právě na tuto oblast s úmyslem způsobit tento následek. Dále soud konstatuje, že z provedeného dokazování a prokázaných okolností nevyplývá žádná jiná skutečnost, která by úmyslné zavinění na straně obžalovaného prokazovala. Ve vztahu k právní kvalifikaci jednání obžalovaného vůči poškozeným D. a D. soud shledává v tvrzení obžaloby jistou nelogičnost v tom, že jedním jednáním měl obžalovaný ve vztahu k poškozenému Z. mít úmysl usmrtit, kdežto ve vztahu ke dvěma dalším poškozeným úmysl toliko ublížit na zdraví. Lze si jen těžko představit naplnění subjektivní stránky jednání obžalovaného způsobem, jak bylo kvalifikováno v podané obžalobě. Soud nemá představu, jak by bylo možné prokázat, že obžalovaný jedním nepřerušným jednáním jednak chtěl někoho úmyslně usmrtit a současně jiného toliko pouze zranit (ublížit na zdraví). Nelze pominout, že obžalovaný použil nůž v silném rozrušení ze strachu a zmatku v důsledku zavrženíhodného jednání poškozených, kteří jej společně opakovaně napadli, svalili na zem a tam ho bili pěstmi. Tedy pokud by soud shledal u obžalovaného úmysl usmrtit poškozeného Z., nebylo by možné kvalifikovat jeho jednání jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 trestního zákoníku. Soud tedy uzavírá, že

obžalovaný použil nůž v silném rozrušení, v úmyslu odstrašit útočníky (poškozené) a nikoliv v úmyslu způsobit poškozenému Z. zranění neslučitelné se životem.

38. Soud se dále zabýval možností změny právní kvalifikace ve smyslu návrhu státního zástupce v jeho závěrečné řeči, tj. kvalifikovat jednání obžalovaného jednak jako zvlášť závažný zločin zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku (ve vztahu k poškozenému Z.) a jednak jako přečin ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 146a odst. 1 trestního zákoníku (ve vztahu k poškozeným D. a D.). Stran zvlášť závažného zločinu zabití podle § 141 odst. 1 trestního zákoníku lze použít stejnou argumentaci jako stran zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, jak bylo uvedeno výše, neboť se jedná o úmyslný trestný čin a soud v jednání obžalovaného neshledal naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty uvedeného trestného činu. Dle názoru soudu by v úvahu přicházela kvalifikace jednání obžalovaného toliko jako ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 146a odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku, a to ve vztahu k poškozeným Z. a D. (nikoli však D.), a to jako pokračování v trestném činu podle § 116 trestního zákoníku.
39. Se zřetelem k výše uvedenému však soud dospěl k závěru, že byt' dle zjištěného skutkového stavu jednání obžalovaného by mohlo naplňovat znaky citovaného trestného činu ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 146a odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku, současně soud shledal, že jsou zde okolnosti vylučující trestněprávní odpovědnost obžalovaného, a to z důvodu aplikace § 29 trestního zákoníku, tj. že obžalovaný jednal v nutné obraně.
40. Podstatou nutné obrany je odvracení nebezpečí, které vzniká útokem proti trestním zákoníkem chráněnému zájmu, a to jednáním, které by bylo jinak trestným činem vůči útočníkovi. Obecně lze tedy uvést, že nutná obrana je uplatněním práva proti bezpráví, kdy svépomoc nahrazuje nedostatek ochrany zájmů chráněných trestním zákoníkem ze strany veřejné moci (nahrazuje vlastně zásah veřejných orgánů – srov. shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. 11 Tdo 1392/2014). „*Účelem nutné obrany je dát možnost k ochraně zájmů vlastních, zájmů jiných osob, zájmů státu a společnosti, neboť na místě páčání útoku není často možné zajistit včasný zásah veřejných orgánů. Přitom je třeba vycházet ze zásady, že riziko vyvolané útokem by měl nést útočník, a nikoli obránce. Útočník svým jednostranným jednáním totiž vyvolal situaci, za které bylo použito nutné obrany, a proto by se § 29 měl uplatňovat ve prospěch obránce co nejvýrazněji a co nejdříve (samozřejmě v souladu se zákonem), neboť jen tak se bude posilovat vůle všech řádných občanů odvracet přímo hrozící nebo trvající útoky na zájmy chráněné trestním zákoníkem.*“ (ŠÁMAL, Pavel. § 29 [Nutná obrana]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 661, marg. č. 1.)
41. Podle § 29 trestního zákoníku čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákonem, není trestným činem. Nejde o nutnou obranu, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. O nutnou obranu se tedy jedná pouze za kumulativního splnění těchto podmínek – existence útoku proti zájmu chráněnému trestním zákoníkem, trvalost takového útoku nebo jeho bezprostřední hrozba a obrana nemající zcela zjevně nepřiměřený charakter. Soud se nejprve zabýval první podmínkou, tedy existencí útoku směřujícímu proti chráněnému zájmu trestním zákoníkem. Tento útok musí mít charakter úmyslného protiprávního jednání jiné osoby. Tuto podmínku má soud v projednávaném případě za splněnou existencí napadení obžalovaného třemi poškozenými. Poškození fyzicky napadli obžalovaného ve dvou fázích, jak bylo popsáno výše, kdy ho nejprve udeřili několikrát na zastávce tramvaje a poté, když se obžalovaný snažil opustit místo konfliktu, jej dohnali a opět napadli, tentokrát mnohem intenzivněji, neboť ho povalili na zem, kde pokračovali v úderech i do oblasti hlavy. Přestože poškození D. a D. byli za uvedené jednání trestně stíháni pro spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, resp. § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, z povahy jejich jednání je zřejmé, že primárně bylo útočeno na tělesnou integritu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

obžalovaného, tedy došlo k porušení nejen zájmu společnosti na zachování veřejného pořádku, ale i zájmu na ochraně života a zdraví jednotlivce.

42. Podmínku trvajících útoku nebo jeho bezprostřední hrozby má soud rovněž za prokázanou, když z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný přistoupil k použití nože až v době, kdy ležel na zemi, bylo na něho opakovaně fyzicky útočeno minimálně (v okamžiku použití nože) dvěma osobami, bezprostředně poté, co se jeden z poškozených coby třetí útočník z místa vzdálil. Soud má za vyvrácenou námitku státního zástupce, že k užití nože došlo již po dokončení útoku, a to nejen s ohledem na výše uvedené výpovědi svědků a obžalovaného, ale především i s ohledem na výpověď poškozeného D., který uvedl, že k jeho bodnutí došlo ve chvíli, kdy se snažil poškozeného Z. odtáhnout od obžalovaného, tj. ve chvíli, kdy stále poškozený Z. fyzicky napadal obžalovaného. Je tedy zjevné, že obžalovaný použil nůž pro odvrácení trvajících útoku poškozených, byť možná v okamžiku, kdy již poškozený D. přímo na obžalovaného neútočil, ale byl v bezprostřední blízkosti těla obžalovaného (fakticky na těle obžalovaného) a jednalo se o osobu v předchozím okamžiku útočící. Soud již výše popsal skutkový stav, kdy jednoznačně konstatoval, že obžalovaný použil nůž máchnutím, které bezprostředně reagovalo na útok poškozených. Během tohoto máchnutí (maximálně 2x) postupně zasáhl nejprve poškozeného Z. a následně poškozeného D.. Je třeba dodat, že nelze automaticky pohlížet na obranu, která trvala několik málo vteřin, jako na vybočující ze svých mezí. Obrana standardně vykazuje znaky opakovanosti, jako například více úderů pěstí, více ran holí nebo více ran nožem či dokonce více výstřelů z pistole. Aby obrana byla účinná, musí být intenzivní, a proto je možné použít prostředek obrany opakovaně, byť v krátkém časovém sledu. Nelze očekávat od obránce, aby po každém jednotlivém dílčím aktu obrany vyčkal, jak zareaguje útočník, a případně opakoval obranu. Taková obrana by byla neefektivní a riziková pro obránce. Proto je třeba nahlížet na dílčí akty obrany (v tomto případě jednotlivé máchnutí), které na sebe v krátkém časovém intervalu navzájem a bezprostředně navazovaly, jako na jedno velmi krátce trvajících jednání, kterým byl odvrácen trvajících útok. Soud tedy shledal, že obžalovaný ve vztahu k poškozeným Z. a D. odvracel jejich trvajících útok.
43. K přiměřenosti obrany obžalovaného soud uvádí, že nutná obrana není podmíněna splněním podmínek subsidiarity a proporcionality. To znamená, že každý může přistoupit k obraně i za situace, kdy se lze útoku vyhnout např. útekem, a zároveň obrana může způsobit stejně závažný nebo dokonce závažnější následek než samotný útok (srov. usnesení Nejvyššího soudu z 30. 9. 2015, sp. zn. 3 Tdo 1048/2015). Z toho vyplývá, že obránce nemá povinnost se obraně vyhnout a je pouze na jeho uvážení, zda zvolí variantu bránit se. Současně k obraně může použít i takové nástroje, které jsou schopny způsobit závažnější následek než útok útočníka. Z hlediska podmínky přiměřenosti nutné obrany je rozhodující srovnání způsobu útoku a způsobu obrany – lze zohledňovat prostředky použité při útoku a obraně, intenzitu zasazovaných úderů, jejich počet a zaměřenost apod. Je nutné také zvažovat další okolnosti jako je osoba útočníka, jeho vlastnosti a úmysly, jež se při útoku projeví, hrozící součinnost dalších osob doprovázejících útočníka, jakož i další okolnosti, za nichž byl útok spáchán. Pokud se na útoku podílí více osob, může obrana směřovat proti kterémukoliv z nich. Dodržení podmínky přiměřenosti je pak třeba posuzovat ve vztahu k útoku jako celku (tedy k souhrnu jednání všech útočníků), nejen ve vztahu k tomu z útočníků, kterého obrana reálně postihla (tedy jen ke způsobu jednání toho útočníka, který byl obránцем zraněn). Stejně tak musí soud při hodnocení nutné obrany zohlednit úsudek a momentální psychický stav obránce, vyvolaný útokem a možností jeho úsudku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2022, sp. zn.6 Tdo 89/2022).
44. Obrana musí být způsobilá odvrátit útok, a proto její intenzita musí být samozřejmě silnější než intenzita útoku, aby byla úspěšná. Požadavky na obránce nesmí být nikterak přehnané a nelze po něm chtít, aby použil prostředku slabšího a nejistého. Použité prostředky útočníka a obránce

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

nemusí být ani přibližně stejné účinnosti. Obránce zpravidla k obraně používá ty prostředky, které má aktuálně k dispozici, po ruce. Intenzita obrany, a tedy její přiměřenost k intenzitě útoku, není totiž závislá na použitém prostředku, ale na tom, jak obránce tento prostředek použije (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. Tz 143/79, 3 Tdo 1048/2015). Samotná skutečnost, že obránce použije proti neozbrojenému útočníkovi zbraně, neznamená, že jde o obranu zcela zjevně nepřiměřenou způsobu útoku (srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 202/94, Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Tzn 25/97), zohledněna však musí být jednak reálná potřeba použití takové zbraně, jakož i způsob jejího použití (například četnost ran zasazených nožem – srov. nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 433/2002), a rovněž i další okolnosti případu, jako například fyzické dispozice obránce a útočníka, útočnickova agresivita apod. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu SSR ze dne 18. 6. 1970, sp. zn. 3 Tz 13/70).

45. Po aplikaci výše uvedených východisek na projednávaný případ, dospěl soud k závěru, že obžalovaný se bránil opakovanému hrubému násilí ze strany poškozených, které se navíc stupňovalo, a nelze mít pochyb o tom, že obžalovaný mohl oprávněně pociťovat strach o své zdraví, případně život. Obžalovaný se nadto dostal do situace, kdy útoku poškozených čelil opakovaně sám bez cizí pomoci, ač se v okolí útoku pohybovalo větší množství osob, tudíž jeho víra v odvrácení útoku za pomoci dalších osob byla zcela vymizelá, což nepochybně zvýšilo i míru jeho pocitu ohrožení vlastního života. V takovém případě je zcela logické, že obžalovaný jednal instinktivně a bránil se proti násilí jakýmkoli prostředkem, který měl u sebe, tj. nožem uloženým v boční kapse batohu, aby útok odvrátil. Za takové vypjaté situace těžko lze po obžalovaném spravedlivě požadovat, aby v rámci vteřin zvážil všechna možná rizika svého jednání a z toho vyplývající následky pro poškozené. Nutno zdůraznit, že za následek projevené obrany jsou primárně odpovědní útočníci, kteří svým jednáním úmyslně ohrozili zdraví a život obžalovaného. Samotné použití nože se dle názoru soudu nejeví jako zcela zjevně nepřiměřená obrana vzhledem k tomu, že obžalovaný neměl jiný efektivní prostředek, jak se bránit přesile tří útočníků, kteří ho navíc dostali do pozice, která byla pro obranu krajně nevýhodná. V takové situaci se jeví použití pěstí na obranu, tedy prostředek, který použili tři útočníci, jako neefektivní a nezpůsobilý prostředek odvrátit útok poškozených. Pokud státní zástupce namítal, že obžalovaný měl na obranu použít svůj batoh, soud konstatuje, že obžalovaný na batohu ležel a na obžalovaném minimálně klečel poškozený Z.; v takové situaci je nerealizovatelné, aby obžalovaný byl schopen si batoh sundat ze zad, a navíc jej efektivně použít jako prostředek obrany (bez ohledu na to, jakou způsobilost odvrácení útoku mohl mít takový batoh v daný okamžik). Použití nože se tedy jeví jako způsobilá a dovolená možnost obžalovaného se efektivně bránit a odrazit útok poškozených. Přiměřenost obrany obžalovaného nelze poměřovat tím, že sám obžalovaný neutrpěl závažnější zranění, jak se snažil rovněž namítat státní zástupce. Jak soud uvedl výše, u nutné obrany není vyžadováno po obránci, aby obrana byla vedena takovým způsobem, aby vznikly útočníkům maximálně stejné následky, jaké hrozily obránci ze strany útočníků. Zásadní zde je, jaké následky mohly obránci reálně vzniknout. Zde lze odkázat na závěry znalce MUDr. Krajsy, Ph.D., který připustil možnost smrti obžalovaného při pádu, kde rizikovým faktorem je přičinění další osoby. Zároveň připustil, že opakované údery nemalé intenzity mohou způsobit závažné následky. Ještě zásadnější však jsou následky, ze kterých mohl obránce subjektivně pociťovat strach. Pokud obžaloba tvrdila, že obžalovaný nebyl zásadně ohrožen na zdraví a životě, nelze s takovým závěrem souhlasit. Obžaloba v tomto argumentu nezohledňuje subjektivní vnímání obžalovaného během stupňované agrese poškozených, ale také opomíjí, že útok poškozených skončil až aktivní obranou ze strany obžalovaného. Obžaloba tak zcela nekriticky nezohledňuje následek, který mohl obžalovanému vzniknout, pokud by se nebránil. Ve prospěch obžalovaného rovněž svědčí okolnost, že byl po celou dobu konfliktu pasivní a snažil se místo opustit a konfliktu se tak vyhnout. Poškození ho však dohnali a dostali do bezvýchodné situace, ze které již nebyla možnost útěku. Nelze v takové situaci po obránci požadovat, aby násilí strpěl. Takový požadavek by byl v rozporu s účelem institutu nutné obrany. Soud dále zdůrazňuje, že ačkoliv se to dle následků jeví opačně,

obrana nebyla vedena vysokou intenzitou. Obžalovaný svým máchnutím nože zasáhl těla poškozených dvakrát, kdy poškozenému D. způsobil pouze lehké zranění, které si vyžádalo léčbu v trvání přibližně dvou týdnů. Poškozenému Z. zásah nožem způsobil zranění neslučitelné se životem, ale jak již soud uvedl výše, k tomuto následku došlo pouze v důsledku shody několika nešťastných okolností. Zranění obou poškozených a způsob použití nože nevykazují znaky agrese ze strany obžalovaného, naopak svědčí o úmyslu obžalovaného se bránit. Závěr o obraně podporuje také počet zásahů nožem a oblasti, kam byly zásahy vedeny. Pokud dále státní zástupce namítal, že s ohledem na místo a dobu konfliktu mohl obžalovaný očekávat pomoc od kolemjdoucích, odkazuje soud již na výše uvedené, kdy doplňuje, že ačkoliv se v okolí nacházelo větší množství lidí, tito obžalovanému nepomohli. Nikdo z osob přítomných konfliktu se do něj nezapojil, současně pak nelze po obžalovaném požadovat, aby na tento zásah spoléhal a čekal na něj, když byl ve vypjaté stresové situaci a nikdo neprojevil jakýkoli náznak pomoci. K příslušníkům PCR na místě je nutno uvést, že tito se nenacházeli na místě zastávky ani v okolí závěrečné fáze konfliktu. O tom, že svědkyně Š. se pro pomoc policistů rozběhla, nemohl obžalovaný vědět, rozhodně tak nemohl počítat s pomocí policistů a vyčkat na ně. Tedy je zcela pochopitelné, že obžalovaný nepředpokládal, že by mu někdo z okolních lidí pomohl a už vůbec ne policisté, kteří v době konfliktu na místě nebyli. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením obžaloby, že duševní stav obžalovaného po incidentu byl pečlivě zaznamenán, když odkazuje na pořízenou fotografii obžalovaného se symbolem vztyčených prstů ve tvaru písmene V. Tato fotografie nevypovídá nic o psychickém stavu obžalovaného po incidentu, a už vůbec nic nevypovídá o psychickém stavu obžalovaného během konfliktu, což je pro projednávaný případ rozhodující. Je obecně známo, že reakce na stres může mít mnoho podob jako jsou například pláč, vztek nebo úsměv. Nutno k tomu zdůraznit, že z fotografie nelze vyvozovat žádné závěry ani o momentálním ani předchozím psychickém stavu toho, kdo se na fotografii nachází. Nelze ani pominout, že v době pořízení fotografie, dle vyjádření obžalovaného, tento nevěděl o následcích své obrany a měl radost z toho, že útok přežil. Tato výpověď obžalovaného nebyla ničím vyvrácena.

46. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že obžalovaný naplnil všechny znaky nutné obrany, kdy svým jednáním odvrátil trvající útok na chráněný zájem trestním zákoníkem a zvolený způsob obrany nebyl zcela zjevně nepřiměřený ve vztahu k útoku. Proto byl podle § 226 písm. b) trestního řádu podané obžaloby zproštěn.
47. Soud dále konstatuje, že k trestnímu řízení se řádně a včas se svými nároky na náhradu škody či nemajetkové újmy připojili manželé Z., Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR a matka poškozeného N.Z. M.D.. Vzhledem k tomu, že obžalovaný byl zproštěn podané obžaloby, bylo v souladu s § 229 odstavec 3 trestního řádu rozhodnuto tak, že všichni poškození byli se svými nároky odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí.

Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, poučí poškozeného o možnosti požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni. (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

Brno 22. března 2024

JUDr. Dita Řepková, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.